

"Täydellinen yhdistelmä jännitystä ja eroottista latausta."

- USA TODAY -

SANDRA BROWN

KUOLEMAN
KAIKU

TAMMI

SANDRA BROWN

KUOLEMAN
KAIKU

SUOMENTANUT | OONA JUUTINEN

TAMMI
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos *Deadline* ilmestyi Yhdysvalloissa 2013.

Copyright © 2013 by Sandra Brown Management, Ltd.

First published in the United States by Grand Central Publishing.

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Ulf Töregård Agency AB.

SUOMENKIELINEN LAITOS © OONA JUUTINEN JA TAMMI 2019

PAINETTU EU:SSA

ISBN 978-952-04-0342-3

PROLOGI

Golden Branch, Oregon. 1976

Ensimmäiset luodit ammuttiin talosta vähän aamunkoitteen jälkeen kello 6.57.

Tulitus oli vastaus lainvalvojen antautumisvaatimukseen. Aamu oli harmaa. Taivas oli paksujen pilvien peitossa ja ilma sakeanaan sumua. Vaikka näkyvyys oli huono, yksi talossa piileskelevistä rikollisista onnistui ampumaan laukauksen, joka tappoi liittovaltion seriffin, jota kutsuttiin nimellä Turk.

Gary Headly oli tavannut hänet vasta edellisenä päivänä, vähän sen jälkeen kun tiimi, johon kuului asevalvontavirasto ATF:n ja liittovaltion keskusrikospoliisi FBI:n agentteja, paikallisia poliiseja sekä liittovaltion seriffejä, oli kokoontunut ensimmäistä kertaa keskustelemaan operaatiosta. He olivat kerääntyneet Golden Branchina tunnettua aluetta esittävän kartan ympärille ja käyneet läpi esteitä, joita saattaisivat kohdata. Headly muisti, kuinka toinen liittovaltion seriffi oli huikannut: ”Hei Turk, tuotko samalla jääkaapista kokiksen?”

Headly sai tietää Turkin oikean nimen vasta myöhemmin, paljon myöhemmin, kun operaatio oli jo ohitse. Luoti oli osunut sentin verran miehen luotiliivien yläpuolelle ja repinyt suurimman osan hänen kurkustaan. Turk oli kaatunut ääntäkään päättämättä ja lysähtänyt kuolleena märkään lehtikasaan jalkojensa juuressa. Headly ei voinut mitään muuta kuin lukea lyhyen ru-

kouksen tämän puolesta ja pysytellä suojassa. Liikkuminen olisi ollut kuoleman tai haavoittumisen kosiskelua, sillä tulituksen kerran alettua rikollisten aseet sylkivät luoteja tauotta talon avoimista ikkunoista.

Vanhurskauden vartijoilla oli ehtymätön asearsenaali. Tai siltä se ainakin oli vaikuttanut tuona märkänä ja masentavana aamuna. Seuraavaksi oli kuollut 24-vuotias punapäinen poliisi-konstaapeli. Kylmässä ilmassa höyrynyyt hengitys oli paljastanut hänen asemansa.

Kuusi laukausta ammuttiin. Viisi löysi maalinsa. Niistä kolme olisivat riittäneet tappamaan yksinäänkin.

Tiimin suunnitelmana oli ollut yllättää terroristijoukko, esittää useiden törkeiden rikosten vuoksi annetut pidätysmääräykset ja pidättää porukka. Aseisiin oli tarkoitus turvautua vain pakon edessä. Mutta heihin kohdistuvan tulituksen kiivaus kertoi rikollisten päättäneen taistella kuolemaan saakka.

Se ei ollut ihme, sillä tämän kotimaisen terroristiryhmän jäsenillä ei ollut mitään muuta menetettävää kuin henkensä. Kiinnijääminen tarkoittaisi ryhmän seitsemälle jäsenelle elinkautisia vankeustuomioita tai kuolemanrangaistusta. Ryhmän kuudella miehellä ja yhdellä naisella oli tilillään yhteensä 12 murhaa ja miljoonien dollareiden edestä tuhotöitä, joista suurin osa oli kohdistunut Yhdysvaltojen keskushallinnon rakennuksiin sekä sotilastukikohtiin. Ryhmän nimen uskonnollisesta sävyistä huolimatta sen jäsenet eivät olleet uskonnollisia fanaatikkoja, vaan ainoastaan rikollisia vailla omatuntoa tai minkäänlaisia rajoitteita. Heistä oli tullut pahamaineisia vain kahdessa vuodessa, ja nyt ryhmä oli oikea maanvaiva virkavallalle niin paikallisesti kuin valtakunnallisestikin. Muut vastaavat ryhmittymät olivat matkineet Vartijoita, mutta yksikään niistä ei ollut saavuttanut samaa tehokkuuden tasoa. Rikolliset arvostivat Vartijoiden röyhkeyttä ja poikkeuksellista väkivaltaisuutta. Monille hallituksenvastaisia mielipiteitä hautoville ihmisille ryhmän jäsenistä oli tullut kansansankareita. Heitä suojeltiin ja heille tarjottiin aseita ja ammuksia sekä vuodettiin salaiseksi luokiteltuja tietoja. Tämä

maalainen tukiverkosto mahdollisti sen, että ryhmä saattoi iskeä rajusti ja yllättäen, kadota ja sitten pysytellä visusti piilossa suunnittelemassa seuraavaa hyökkäystä. Sanomalehtiin ja televisiokanaville lähettämässään julistuksissa Vartijat olivat vannoneet, etteivät koskaan antautuisi elävinä.

Silkka onnenkantamoinen oli johdattanut virkavallan heidän jäljilleen Golden Branchiin.

Yksi Vartijoiden asetoimittajista, joka oli rötöshistoriansa ansiosta poliisin vanha tuttu, oli ollut tarkkailun kohteena Vanhurskauden vartijoihin liittymättömästä asekaupasta epäiltynä. Kolmen viikon aikana mies oli käynyt Golden Branchissa sijaitsevalla autiotalolla kolmesti. Kauko-objektiivilla otettu kuva oli ikuistanut hänet puhumassa miehelle, joka myöhemmin tunnistettiin Carl Wingertiksi, Vartijoiden johtajaksi.

Kun asiasta raportoitiin FBI:lle, ATF:lle ja liittovaltion seriffille, virastot lähettivät välittömästi omat työntekijänsä jatkamaan asekaupustelijan tarkkailemista. Mies pidätettiin paluumatkalla Golden Branchista.

Kolme päivää kestäneen suostuttelun jälkeen mies suostui asianajajansa neuvosta yhteistyöhön viranomaisten kanssa ja kertoi sen, mitä tiesi autiotalossa piileskelevästä porukasta. Mies oli tavannut ainoastaan Carl Wingertin. Hän ei osannut sanoa – tai ei suostunut sanomaan – keitä muita Wingertin seurassa oli tai kuinka pitkään ryhmä suunnitteli piilottelevansa talossa.

FBI:n agentit pelkäsivät, että viivyttelämällä menetettäisiin mahdollisuus napata yksi viraston etsityimpien rikollisten listalla olevista ihmisistä. Niinpä he värväsivät apua paikallisilta viranomaisilta, joilla heilläkin oli voimassaolevia pidätysmääräyksiä Vartijoiden jäsenistä. Sitten he kokosivat tiimin ja suunnittelivat operaation.

Mutta tiimin jäsenille tuli välittömästi selväksi, että Wingertin joukkio oli tarkoittanut sanojaan julistaessaan valitsevansa mieluummin kuoleman kuin vankilan. Vanhurskauden vartijat tahtoivat varmistaa paikkansa historiassa. He eivät laskisi aseitaan, nostaisi käsiään ylös ja antautuisi rauhanomaisesti.

Nyt virkavallan edustajat piilottelivat hyvin haavoittuvaisina puiden ja autojensa takana. Pienintäkin liikahdusta seurasi luotisade, ja Vartijoiden jäsenet olivat todistaneet olevansa erinomaisia ampujia.

Operaation johtava agentti, Emerson, otti radioitse yhteyttä operaation johtokeskukseen ja pyysi, että paikalle lähetettäisiin helikopteri tarjoamaan ilmatukea, mutta huonon sään vuoksi pyyntö hylättiin.

Sekä paikalliset poliisivoimat että osavaltion ja liittovaltion viranomaiset panivat erikoisjoukkonsa liikekannalle, mutta niiden täytyi ajaa Golden Branchiin, jonne johtavat tiet eivät olleet ihanteellisia edes hyvällä säällä. Tiimin jäsenten käskettiin odottaa ja ampua ainoastaan itsepuolustuksena sillä aikaa kun turvallisissa, lämpimissä toimistoissa istuvat miehet keskustelivat siitä, saattoiko operaation sääntöjä muuttaa sallimaan tappavan voimankäytön.

”Pomot nynnyilevät, koska yksi konnista on nainen”, Emerson jupisi Headlylle. ”Ja herra paratkoon, jos satumme rikkoamaan näiden tappajien kansalaisoikeuksia. Kukaan ei ihaile tai kunnioita meitä.”

Headly, joka oli tiimin kokemattomin jäsen, piti viisaasti mieliteensä omana tietonaan.

”Me olemme liittovaltion poliisista, ja *valtio* oli muuttunut kirosanaksi jo ennen Watergatea. Koko pahuksen maa on meidän päin prinkkalaa ja me seisomme ja odottelemme täällä pallit jäässä, että joku paperinpyörittelijä antaisi meille luvan toimittaa nämä murhamiehet suorinta tietä helvettiin.”

Emersonilla oli armeijatausta ja voimakeinojen käyttämiseen ilmeisen sallivasti suhtautuva asenne, mutta kukaan ei tahtonut verilöylyä tuona aamuna, ei etenkään hän.

Kukaan ei saanut sitä mitä halusi.

Kun vahvistukset olivat vielä matkalla, Vartijoiden tulitus muuttui entistä kiivaammaksi. Yksi ATF:n agenteista sai luoden reiteensä ja sen perusteella, miten pahasti haava vuoti, muut pelkäsivät luodin osuneen reisivaltimoon. Kukaan ei tien-

nyt, miten vakavasti, mutta haava oli joka tapauksessa hengenvaarallinen.

Emerson raportoi asiasta radioonsa rivolla sanaryöpyllä painottaen, että heidät tapettaisiin perkele yksi kerrallaan, jos ei...

Hänelle annettiin lupa hyökätä. He kävivät hyökkäykseen rynnäkkökiväärein ja haavoittuneen ATF:n agentin konepistoolilla. Kiivas tulitaistelu kesti seitsemän minuuttia.

Autiotalosta tulevat laukaukset vähenivät ja muuttuivat sitten hajanaisiksi. Emerson komensi tulitauon. He odottivat.

Yhtäkkiä autiotalon etuovesta hyökkäsi vertavuotava mies, jolla oli haavoja päässä ja eri puolilla kehoa. Mies kirkui herjoja ja tulitti heitä konepistoolilla. Kyseessä oli itsetuhoinen temppu, ja mies tiesi sen. Hänen syynsä teolle selviäisivät pian.

Kun agentit lopettivat ampumisen ja heidän korvansa lakkasivat soimasta, he tajusivat autiotalon olevan aavemaisen hiljainen. Ainoastaan auki repsottava ikkunaluukku kolahteli tuulen mukana talon ulkoseinää vasten.

Kuudenkymmenen kireän sekunnin jälkeen Emerson sanoi: ”Menen sisään.” Hän nousi kyykkyyyn ja vaihtoi samalla uuden lippaan aseeseen.

Headly teki samoin. ”Minä tulen mukaan.”

Tiimin muut jäsenet jäivät aseisiinsa. Tarkastettuaan, että heillä oli täydet lipmaat aseissaan, Emerson hiipi suojastaan ja lähti juoksemaan kohti taloa. Headly seurasi häntä sydän kurkussa.

He juoksivat ohi märässä maassa retkottavan ruumiin, nousivat portaat ylös notkollaan olevalle kuistille ja asettuivat seisomaan avoimena ammottavan oven molemmin puolin, aset valmiina. He odottivat korviaan höristäen. Kun mitään ei kuulu, Emerson nyökäytti päätään, ja Headly syöksyi sisään.

Ruumiita. Verta oli talon kaikilla pinnoilla ja sen lemu oli voimakas. Mikään ei liikkunut.

”Huone tyhjä”, Headly huusi ja astui ruumiin yli siirtyessään seuraavaan huoneeseen. Se oli makuuhuone, jossa ei ollut muuta kuin resuinen patja lattialla. Patjan kankaassa oli keskellä inhotava, yhä märkä tahra.

Alle kuusikymmentä sekuntia sen jälkeen, kun Headly oli astunut sisään ovesta, he tiesivät, että viisi ihmistä oli kuollut. Talosta löytyi neljä ruumista. Pihalle kuollut mies oli viides. Heidät tunnistettiin ulkonäön perusteella Vanhurskauden vartijoiden jäseniksi.

Sen sijaan Carl Wingert ja hänen tyttöystävänsä Flora Stimel, joukon ainoa nainen, loistivat poissaolollaan. Ainoa merkki kaksikosta oli verivana, joka johti talon takaa alkavaan sankkaan metsään. Aluskasvillisuudessa näkyi renkaanjalkia. Heidän oli onnistunut paeta, luultavasti koska heidän kuolettavasti haavoittunut rikoskumppaninsa oli uhrannut itsensä ja astunut luotiseeseen Carlin ja Floran livahtaessa takakautta ulos.

Alueelle kerääntyi pian hälytysajoneuvoja ja viranomaisten autoja. Niiden muassa saapuivat väistämättä myös toimittajat, jotka pysäytettiin muutaman kilometrin päähän päätien risteykseen. Talo ja sitä ympäröivä alue eristettiin todistusaineiston keräämistä, valokuvaamista, mittojen ottamista ja kaavioiden piirtämistä varten ennen kuin ruumiit vietiin pois.

Headly ja muut tiimin jäsenet tajusivat, että tapahtumat tul-taisiin tutkimaan perinpohjaisesti. Heidän täytyisi selittää ja oikeuttaa jokainen päätöksensä paitsi esimiehilleen, myös kyy-niselle ja tuomitsevalle suurelle yleisölle.

Pian autiotalo oli täynnä ihmisiä, joista kaikilla oli oma erikoisosaamisalueensa. Headly päätyi takaisin makuuhuoneeseen. Hän seiso i kuolemansyöntutkijan vieressä, joka nuuhki li-kaisessa patjassa olevaa tahraa. Headlystä näytti siltä, että joku oli kussut kankaalle ja lisäksi vuotanut runsaasti verta. ”Virtsaa?”

Kuolemansyöntutkija pudisti päätään. ”Taitaa olla lapsivettä.”

Headly ajatteli taatusti kuulleensa väärin. ”Lapsivettä? Tarkoi-tatko, että Flora Stimel...”

”Synnytti täällä.”

LUKU 1

Nykyhetki

”Mitä tukallesi on tapahtunut?”

”Näinkö sinä tervehdit sodasta palaavaa miestä? Kiva nähdä sinuakin, Harriet.”

Dawson Scott oli näreissään Harrietin käskystä tulla käymään – sillä käsky se oli – ja teki närkästyksensä tiettäväksi istahtamalla tuoliin ja valahtamalla sitten retkottavaan asentoon. Hän nosti nilkan vastakkaisen polven päälle, risti kätensä koveralle vatsalleen ja haukotteli täysin tietoisena siitä, että hänen asenteensa ärsyttäisi Harrietia toden teolla.

Ja niin ärsyttikin.

Harriet otti jalokivikoristeiset lukulasit nenältään ja pudotti ne pöydälleen. Pöydän kiillotettu pinta symboloi Harrietin uutta statusta: hän oli nyt pomo. Dawsonin pomo.

”Olen ennenkin nähnyt juuri Afganistanista palanneita sotilaita. Yksikään heistä ei näyttänyt yhtä hirveältä kuin sinä.” Harriet silmäili Dawsonia myrkyllisesti pannen merkille kolmen päivän sängin ja hiukset, jotka olivat Dawsonin ulkomailla ollessa kasvaneet niin, että ne ulottuivat nyt huomattavasti yli kauluksen.

Dawson painoi käden sydämelleen. ”Auts. Ja minä kun olin juuri aikeissa sanoa, että sinä näytät tosi hyvältä. Nuo ylimääräiset viisi kiloa pukevat sinua.”

Harriet mulkoili häntä muttei sanonut mitään.

Dawson pyöritteli peukaloitaan, kirjaimellisesti, ja antoi katseensa kiertää hitaasti kulmatoimistossa. Hän ihaili hetken suurista ikkunoista näkyvää panoraamamaisemaa. Vähäsen kaulaansa venyttämällä hän saattoi erottaa tähtilipun, joka roikkui veltona kongressin päärakennuksen kupolikaton harjalla. Hän kääntyi takaisin Harrietin puoleen. ”Kiva toimisto.”

”Kiitos.”

”Keneltä jouduit ottamaan suihin sen saadaksesi?”

Harriet kirosi häntä puoliääneen. Dawson oli kuullut hänen lausuvan samat sanat myös ääneen. Hän oli kuullut Harrietin karjuvan ne kokouspöydän toisesta päästä toimituskokousten aikana silloin, kun joku oli eri mieltä hänen kanssaan. Ilmeisesti uuden aseman mukana tuli myös tiettyä itsehillintää, ja Dawson otti sen murtamisen välittömästi tavoitteekseen.

”Sinä et vaan voi sietää tätä, vai mitä?” Harriet sanoi vahingoniloinen hymy huulillaan. ”Opettele elämään asian kanssa, Dawson. Minä vien ja sinä vikiset.”

Dawson värähti. ”Luoja varjalkoon minua siltä mielikuvalta.”

Harrietin katse olisi voinut tappaa, mutta hänellä oli selvästi puhe valmisteltuna, eivätkä edes Dawsonin loukkaavat letkaukukset voineet viedä tuon puheen pitämisen iloa. ”Toimituksellinen valta on nyt minulla. Täysi toimituksellinen valta. Ja se tarkoittaa, että minulla on valtuudet hyväksyä, muokata tai hylätä ehdottomasi juttuaiheet. Minulla on myös valta määrätä sinulle juttuja, jos et keksi omia aiheitasi. Mitä et muuten ole tehnyt. Et näiden kahden viikon aikana Yhdysvaltoihin paluusi jälkeen.”

”Olen käyttänyt minulle kertyneitä lomapäiviä. Vapaalleni on lupa.”

”Luvan antoi edeltäjäni.”

”Ennen kuin veit hänen paikkansa.”

”En ole *vienyt* mitään”, Harriet sanoi kireästi. ”Minä ansaitsin tämän aseman.”

Dawson kohautti toista hartiaansa. ”Ihan miten vaan.”

Hänen välinpitämättömyytensä ei kuitenkaan ollut aitoa. Viimeaikaiset mullistukset firman sisällä olivat olleet voimakkuudeltaan kymmenen hänen ammatillisen tulevaisuutensa Richterin asteikolla mitattuna. Hän oli saanut tiedon sähköpostitse kollegaltaan ennen kuin virallinen tiedote lähetettiin kaikille NewsFrontin työntekijöille, eikä edes Washingtonin ja Kabulin välinen etäisyys ollut riittänyt pehmentämään huonoja uutisia. Jonkun ison kihon veljenpoika, korporaatioapina, joka ei tiennyt hölkäsen pöläystä uutisiin keskittyvän aikakauslehden julkaisemisesta tai uutisista ylipäänsä, oli nimittänyt Harriet Plummerin päätoimittajaksi, alkaen heti.

Harriet oli asemaan katastrofaalinen valinta. Ensinnäkin hän oli enemmän bisneskiipijä kuin journalisti. Jos kohdalle sattuisi vaikea toimituksellinen päätös, Harrietille tärkeintä olisi suojella lehteä mahdollisilta oikeusjutuilta. Kiistanalaisia aiheita käsittelevät artikkelit vesitettäisiin tai hyllytettäisiin kokonaan. Dawsonin mielessä se merkitsi toimituksellista kastraatiota.

Toisekseen Harriet oli pahimman luokan narttu, jolla ei ollut johtamistaitoja. Hän tunsi ylenkatseellista vastenmielisyyttä ihmisiä kohtaan yleisesti, vielä voimakkaampaa vastenmielisyyttä ihmislajin miesyksilöitä kohtaan, ja oikein suuren luokan inhoa Dawson Scottia kohtaan. Niin nöyrästi kuin suinkin pystyi, Dawson muistutti itseään siitä, että Harrietin vihamielisyys perustui pitkälti Dawsonin lahjakkuuteen ja kunnioitukseen, jonka hän oli lahjakkuudellaan ansainnut NewsFrontin toimituksessa ja sen ulkopuolella.

Mutta sinä päivänä kun Harriet nimitettiin päätoimittajaksi, hänen vihamielisyytensä lähteellä ei ollut enää merkitystä. Se oli olemassa, voi paksusti ja oli pysyvää laatua, ja nyt Harriet oli pomo. Se oli syvältä. Mikään ei voisi olla pahempaa.

Tai niin Dawson oli kuvitellut.

”Sinä lähdet Idahoon”, Harriet sanoi.

”Miksi?”

”Siellä on sokeita kuumailmapallolentäjiä.”

”Anteeksi?”

Harriet työnsi paperikansion pöydän yli häntä kohti. ”Taustatoimittajamme ovat jo tehneet suurimman osan työstä puolestasi. Voit tutustua projektiin lennon aikana.”

”Anna edes pieni vihje.”

”Joku maailmanparantajaporukka vie sokeita ihmisiä kuuma-ilmapallolennoille ja niin sanotusti näyttää heille, miten homma toimii.”

Vitsikäs huomautus ei saanut hymyä Dawsonilta, joka piti kasvonsa peruslukemilla. ”Ja sekö on suuri uutinen?” hän kysyi kansion koskematta.

Harriet hymyili herttaisesti – tai yritti. Kainous ei täysin toiminut hänen kasvoillaan. ”Sokeille kuuma-ilmapallolentäjille se on.”

Naisen omahyväisyys herätti Dawsonissa halun loikata pöydän yli ja kietoa kouransa hänen kaulansa ympärille. Sen sijaan hän laski mielessään kymmeneen ja käänsi katseensa Harrietista ikkunoihin. Neljä kerrosta alempana Washingtonin leveät kadut paahutuivat keskipäivän auringossa.

”Huolimatta väheksyvistä kuvauksestasi”, Dawson sanoi, ”olen varma, että projekti on kansallisen huomion arvoinen.”

”Ja siitä huolimatta aistin sinussa huomattavaa innokkuuden puutetta.”

”Kyseessä ei ole sellainen juttu, joita minä kirjoitan.”

”Etkö pysty siihen?”

Näkymätön taisteluhansikas laskettiin pöydälle koskemattoman kansion viereen. ”Minä keksin itse omat juttuaiheeni. Tiedät sen kyllä.”

”Keksi sitten sellainen.” Harriet risti käsivartensa leveälle rinnaaleen. ”Näytä, mitä tapahtuu, kun paljon puhuttu neroutesi puhkeaa kukkaan. Haluan nähdä sen toimittajan, jonka kaikki tuntevat ja jota kaikki rakastavat, sen jonka raikasta lähestymistapaa ylistetään, joka kirjoittaa harvinaisella näkemyksellä ja paljastaa lukijoilleen juttunsa sielun.” Harriet piti pienen tauon. ”No, miten on?”

Dawson oli kiristellyt hampaitaan ja rentoutti nyt leuka-পরঁnsä niin tyynenä kuin mahdollista. ”Minulla on vielä lomapäiviä jäljellä. Ainakin viikon verran.”

”Olet pitänyt jo kaksi viikkoa vapaata.”

”Se ei riittänyt.”

”Miksei?”

”Palasin juuri sota-alueelta.”

”Kukaan ei pakottanut sinua jäämään sinne. Olisit voinut palata kotiin milloin tahansa.”

”Siellä oli liikaa hyviä tarinoita kerrottavana.”

”Ketä luulet huijaavasi?” Harriet pilkkasi. ”Sinä halusit leikkiä sotilasta, ja niin myös teit. Yhdeksän kuukauden ajan. Lehti maksoi viulut. Jos et olisi palannut omasta tahdostasi, uuden päätoimittajan roolissa olisin raahannut ruhosi takaisin sieltä.”

”Varohan nyt, Harriet. Tumman juurikasvusi lisäksi myös kauteusi näkyy.”

”Kateuteni?”

”Yksikään kirjoittamasi juttu ei ole kisannut Pulitzer-palkinnosta.”

”Mutta sinuakaan ei ole vielä valittu ehdokkaaksi, eli et ole koskaan saanut palkintoa, ja niinpä minä en piittaa paskaakaan huhuista, jotka luultavasti laitoit itse liikkeelle. Ja nyt, minulla on paljon tärkeämpiäkin hommia hoidettavana.” Harriet kohotti kynällä piirrettyä kulmakarvaa. ”Paitsi jos haluat luovuttaa kappaleesi miesten vessan avaimesta nyt saman tien, missä tapauksessa voin enemmän kuin mielelläni soittaa palkanlaskentaan ja pyytää heitä lähettämään sinulle lopputilisi.”

Harriet vaikeni useaksi sekunniksi. Kun Dawson ei liikahtanut, hän jatkoi: ”Ai ei vai? Siinä tapauksessa perseesi on penkissä numero kahdeksantoista A huomisaamuisella lennolla Boiseen.” Hän läimäytti lentolipun kansion päälle. ”Turisti-luokassa.”

Dawson pysäköi siistin, Georgetownin alueella sijaitsevan talon eteen ja sammutti autonsa moottorin. Hän kohotti lanteitaan ja kalasti farkkujen taskusta pienen pilleripurkin, ravisti ulos yhden pillerin ja nielaisi sen kulauttamalla vettä kojelaudan mukitelineessä olevasta pullosta. Suljettuaan pilleripurkin ja laitettuaan

sen takaisin taskuunsa hän käänsi aurinkolipan alas ja tarkasti peilikuvansa.

Hän tosiaan näytti hirveältä.

Mutta sille ei nyt voinut mitään. Hän oli käynyt läpi pöydälleen kasautunutta postia, kun Headlylta oli tullut tekstiviesti: *Tule tänne. Heti.* Headly oli niin käskevä vain silloin kun tosi oli kyseessä.

Dawson oli jättänyt loput posteista avaamatta, ja täällä hän nyt oli.

Hän astui ulos autosta ja käveli kukkien reunustamaa tiilipolkua etuovelle. Hän soitti ovikelloa, ja Eva Headly tuli avaamaan. ”Hei, kaunotar.” Dawson ojensi käsivartensa kynnyksen yli ja veti Evan halaukseen.

Eva, entinen Miss Pohjois-Carolina, oli ikäännytynyt kadehdittavan hyvin. Kuusissakymmenissä oleva Eva oli onnistunut säilyttämään paitsi kauneutensa ja kurvinsa, myös kuivan huumorintajunsa ja luontaisen viehätysvoimansa. Eva halasi Dawsonia takaisin, tiukasti, kiemurteli sitten irti ja läimäisi Dawsonia vähemmän hellästi hartiaan.

”Älä lepertele minulle”, hän sanoi. ”Olen sinulle vihainen. Palasit kaksi viikkoa sitten. Miksi tulet käymään vasta nyt?” Eva tarkasteli Dawsonia huolestuneena. ”Olet laiha kuin tikku. Eikö teille annettu siellä ruokaa?”

”Ei mitään sellaista kuin sinun papumuhennoksesi. Eikä siellä ole koskaan edes kuultu banaanivanukkaasta.”

Eva viittoi Dawsonia astumaan eteishalliin. ”Tuota minä eniten kaipasin sinun poissaollessasi.”

”Mitä?” Dawson kysyi.

”Paskanjauhantaasi.”

Dawson virnisti, tarttui Evan kasvoihin kaksin käsin ja suukotti häntä otsalle. ”Minullakin oli ikävä sinua.” Sitten hän päästi irti, kallisti päätään työhuoneen suuntaan ja kysyi ääntään mataltaen: ”Alkaako hän vähitellen tottua ajatukseen?”

Evan vastaus lausuttiin samanlaiseen salailevaan sävyyn. ”Ei lähelläkään. Hän on ollut –”

”Kuulen kyllä, miten te kaksi kuiskaillette siellä. En ole kuuro”,
kärkkyisä ääni kajahti työhuoneesta.

”Varo vaan.” Eva muodosti sanat äänettömästi huulillaan.

Dawson iski silmää ja harppoi sitten eteishallin poikki kohti työhuonetta, jossa Gary Headly häntä odotti. Kun hän astui tuohon tuttuun huoneeseen, nostalgia valtasi hänen mielensä. Huoneeseen liittyi valtavasti muistoja. Hän oli kurvaillut sen parkettilattialla pikkuautoillaan ja hänen äitinsä oli varoittanut häntä, ettei autoja saanut jättää lattialle niin, että joku voisi kompastua niihin. Hänen isänsä ja Headly olivat kärsivällisesti opettaneet hänet pelaamaan šakkia huoneen nurkassa olevan šakkipöydän äärellä. Kun hän oli ollut kaksitoistavuotias, Eva oli istunut hänen vieressään sohvalla ja neuvonut, miten Dawson saisi ihastuksensa huomion. Ensimmäistä kertaa Afganistanista paluunsa jälkeen Dawson tunsu tulleen kotiin.

Headlyt olivat hänen kummivanhempiaan ja heidän välilleen oli muodostunut side Dawsonin kastepäivänä. Headlyt olivat ottaneet vakavasti lupauksensa huolehtia parhaiden ystäviensä pojasta, jos tilanne joskus sitä vaatisi. Kun Dawsonin molemmat vanhemmat sitten kuolivat auto-onnettomuudessa hänen ollessaan yliopistossa, hänen suhteensa Headlyihin oli muodostunut vieläkin tärkeämmäksi huolimatta siitä, että hän oli virallisesti jo aikuinen.

Gary Headly tarkasteli Dawsonin ulkomuotoa isällisen paheksuva ilme kasvoillaan. Headly oli huomattavasti 193-senttistä Dawsonia lyhyempi mutta huokui itsevarmuutta ja arvovaltaa. Hänen hiuksensa olivat yhä tuuheat, ja niiden seassa oli vain hitunen harmaata. Päivittäiset viiden kilometrin juoksulenkit ja Evan tarkkuus ruokavaliosta olivat pitäneet Headlyn hyväkuntoisena. Suurin osa 65-vuotiaista miehistä olisi kadehtinut hänen ulkomuotoaan.

”Näytät siltä, että sota otti kovalle”, Headly sanoi.

”Niinkin voisi sanoa”, Dawson vastasi. ”Otin juuri yhteen Harrietin kanssa ja hädin tuskin selvisin hengissä.”

Dawson istui hänelle tarjottuun tuoliin.

”Tarkoitin Afganistania.”

”Joo, siellä oli rankkaa, mutta Harriet saa talebanit näyttämään pelkiltä pilailijoilta.”

”Otatko ryyppyn?”

Dawson peitti lievän epäröintinsä vilkaisemalla rannekel-loaan. ”Vähän aikaista.”

”Kello on aina viisi jossakin. Ja tämä on sitä paitsi erityistilaisuus. Tuhlaajapojan paluu.”

Dawson huomasi sanoihin sisältyvän hienoisen moitteen. ”Anteeksi, etten päässyt käymään aiemmin. Oli paljon asioita hoidettavana. On yhä edelleen. Mutta tekstiviestisi kuulosti kiireelliseltä.”

”Kuulostiko?” Huoneeseen rakennetun baaritiskin luona Headly kaatoi bourbonviskiä kahteen lasiin. Hän ojensi niistä toisen Dawsonille ja istuutui sitten Dawsonia vastapäätä. Headly kohotti lasiaan ja siemaisi siitä. ”Naukkailen nykyään useammin kuin ennen.”

”Se tekee sinulle hyvää.”

”Koska se lievittää stressiä?”

”Niinhän sitä väitetään.”

”Voi olla”, Headly mutisi. ”Ainakin minulla on sen ansiosta jotakin, mitä odottaa joka päivä.”

”Sinulla on paljon asioita, joita odottaa.”

”Aivan. Vanhuus ja kuolema.”

”Älä vain sano noin Evan kuullen.”

Headly mutisi jotain epäselvää ja hörppäsi uudelleen lasistaan.

”Älä ole niin negatiivinen”, Dawson sanoi. ”Anna itsellesi aikaa tottua asiaan. Eihän nyt ole kulunut vielä kuukauttakaan.”

”Kaksikymmentäviisi päivää.”

”Ei sillä, että täällä laskettaisiin.” Dawson siemaili viskiään. Hänen teki mieli kumota se kurkuunsa yhdellä kulauksella.

”Kun on työskennellyt FBI:ssä koko aikuisikänsä, on aika vaikeaa lopettaa kuin seinään.”

Dawson nyökkäili myötätuntoisesti ja tunsi viskin lämmön kiemurtelevan vatsassaan. Se tyynnytti hänen hermojaan, joihin

hänen ottamansa tabletti ei ollut ehtinyt vielä vaikuttaa. ”Eläköitymisestäsi tulee virallista vasta ... milloin?”

”Vasta neljän viikon päästä.”

”Oliko sinulla niin paljon lomapäiviä säästössä?”

”Oli. Ja olisin mieluusti uhrannut ne ja pysynyt töissä niin pitkään kuin mahdollista.”

”Ajattele tätä aikaa pehmeänä laskuna vaativasta urasta joutilaaseen elämään.”

”Joutilaaseen elämään”, Headly toisti äreästi. ”Heti kun olen virallisesti eläkkeellä, Eva on varannut meille kahden viikon ris-teilyn. Alaskaan.”

”Kuulosta mukavalta.”

”Mieluummin antaisin vetää sormenkynteni irti hohtimilla.”

”Matkasta voi tulla hauska.”

”Helppohan sinun on sanoa, kun et itse joudu lähtemään. Eva on järjestänyt minulle reissua varten Viagra-reseptin.”

”Hmm. Hänkö tahtoo, että hyvität kaikki ne yöt, jotka vietit töissä?”

”Jotain siihen suuntaan.”

”Mitäs vikaa siinä on? Nauti matkasta.” Dawson kohotti lasiaan.

Headly kohotti omaansa. ”No, miten Lohikäärmeen kanssa siis sujui?” hän kysyi hetken kuluttua.

Dawson kertoi kokouksesta ja juttuaiheesta, jonka Harriet oli hänelle määrännyt.

”Sokeita kuumailmapallolentäjiä?”

Dawson kohautti olkapäitään.

Headly nojasi tuolinsa selkänojaan ja tarkasteli häntä epämielilyttävän pitkään.

”Mitä? Haluatko sinäkin kommentoida hiuksiasi?” Dawson kivahti tarkastelun ärsyttämänä.

”Olen enemmän huolissani siitä, mitä pääsi sisällä on meneil-lään kuin siitä, mitä sen päällä kasvaa. Mikä sinua vaivaa?”

”Ei mikään.”

Headlyn ei tarvinnut sanoa mitään, hän vain katseli Dawsonia.

Dawson nousi tuolistaan ja käveli ikkunalle, avasi kaihtimet ja katseli ulos hyvin hoidetulle nurmelle. ”Juttelin Sarahin kanssa Lontoon läpi kulkiessani.”

Headlyjen tytär Sarah oli Dawsonia vanhempi, mutta heidän lapsuudessaan perheet olivat viettäneet niin paljon aikaa yhdessä, että Sarah ja Dawson olivat olleet melkein kuin sisaruksia ja vastahakoisesti pitäneet toisistaan huolta. Sarah ja hänen aviomiehensä asuivat Englannissa, jossa he työskentelivät kansainvälisen pankin palveluksessa.

”Sarah kertoi, että olit ’kulkenut läpi’ niin pikaisesti, ettei sinulla ollut edes aikaa tavata heitä.”

”Lentoaikataulut eivät sallineet sitä.”

Headly murahti kuin ei olisi pitänyt sitä uskottavana syynä jättää vierailu väliin. Eikä se sitä ollutkaan.

”Begoniat kukoistavat.”

”Ne ovat palsameita.”

”Ai. Mitenkäs –”

”Minä esitin sinulle kysymyksen”, Headly sanoi ärtyneesti. ”Mikä on vialla? Äläkä sano, että ei mikään.”

”Kaikki on ok.”

”Paskat on. Katsoin eilen telkkarista zombielokuvan. Sinä soisit siihen kuin nenä päähän.”

Dawson huokaisi. Kummisetä oli sinnikäs. Dawson ei kääntynyt, mutta nojasi olkansa vasten ikkunankarmia. ”Olen vain väsynyt, siinä se. Vietin yhdeksän kuukautta Afganistanissa ja usko pois, se syö miestä. Maasto on ankaraa, lämpötilat äärimmäisiä. Ötökät purevat. Ei viinaa. Ei naisia, paitsi sotilaat, ja heidän kanssaan vehtaaminen on hankalaa. Se on helppo tapa molemmille osapuolille joutua todella pahaan kuseen. Pukille pääseminen ei ole sen arvoista.”

”Olisihan sinulla ollut paluusi jälkeen aikaa löytää suostuvainen neito.”

”On vain yksi mutta matkassa.” Dawson sulki kaihtimet, kääntyi ympäri ja virnisti. ”Sinä nappasit viimeisen ihanan naisen.”

Kevennys epäonnistui. Huoliryppy Headlyn paksujen kulmakarvojen välissä ei kadonnut minnekään.

Dawson lakkasi teeskentelemästä, palasi tuoliinsa, istahti polvet harallaan ja tuijotti lattiaan.

”Saatko nukuttua?” Headly kysyi.

”Vähitellen.”

”Eli toisin sanoen et saa.”

Dawson kohotti katseensa ja sanoi äkäisesti: ”Vähitellen. Ei ole helppoa palata takaisin työn touhuun ja tavalliseen päiväjärjestykseen.”

”Hyvä on, sen uskon. Mitä muuta?”

Dawson pyyhkäisi hiukset otsaltaan. ”Tämä koko Harriet-juttu. Hän tulee tekemään elämästäni helvettiä.”

”Vain jos annat hänen tehdä niin.”

”Hän lähettää minut Idahoon, hitto soikoon.”

”Mitä sinulla on Idahoa vastaan?”

”Ei niin mitään. Eikä minulla ole mitään näkövammaisiakaan vastaan. Tai kuumailmapallolentäjiä. Mutta se ei ole minun juttuni. Se ei ole edes sen tyyppinen juttu, joita minä kirjoitan. Joten anteeksi nyt vain, jos minun on vähän vaikeaa innostua.”

”Luuletko, että voisit innostua paremmasta juttuaiheesta?”

Headly ei esittänyt kysymystä huolettomasti. Sen takana oli painoa. Ja niinpä Dawson alakulostaan huolimatta tunsikin innostuksen väristyksen. Headly ei nimittäin ollut vain hänen kummisetänsä ja elinikäinen hyvä ystävänsä, vaan myös korvaamattoman arvokas nimetön lähde FBI:n sisällä.

Headly tulkitsi Dawsonin vaikenemisen kiinnostuksen merkiksi ja jatkoi. ”Savannah, Georgia, ja lähiseudut. Merijalkaväen kapteeni Jeremy Wesson, kunniamerkein palkittu sotaveteraani. Yksi komennus Irakissa, kaksi Afganistanissa. Viimeiseltä komennukselta palattuun hän lähti merijalkaväestä ja kaikesta päätellen suistui raiteiltaan. Suunnilleen viisitoista kuukautta sitten Wesson päätyi sotkuiseen syrjähyppyyn Darlene Strong -nimisen, naimisissa olevan naisen kanssa. Naisen aviomies Willard sai heidät kiinni, ja suhde päättyi salarakkaiden kannalta huo-

nosti. Willard Strongia syytetään murhasta ja käsittely alkaa ylihuomenna paikallisen piirikunnan oikeustalolla. Sinun pitäisi mennä sinne ja kirjoittaa oikeudenkäynnistä.”

Dawson pudisteli jo päätään.

”Miksi ei?” Headly kysyi.

”Kesä Savannahissa.”

”Katso kalenteriasi. Nyt on syyskuun ensimmäinen päivä.”

”Siitä huolimatta, ei kiitos. Savannahissa on kuumaa. Ja kosteaa. Menisin mieluummin Idahoon. Eivätkä rikosjutut ole erikoisalaani. Suoraan sanoen olen myös saanut tarpeekseni armeijasta. En halua kirjoittaa kuolleesta merijalkaväen sotilaasta. Olen tehnyt sitä viimeiset yhdeksän kuukautta. Ehkä Harrietin toimeksianto on itse asiassa onni onnettomuudessa. Sellainen hyvän mielen juttu voisi olla juuri kaipaamani piristysruiske. Jotain toiveikasta. Positiivista. Mieltä ylentävää. Ei yhtäkään irronnutta raajaa, veren sotkemaata maastopukua tai lippuun verhottua ruumisarkkua.”

”En ole vielä kertonut tapauksen koukkua.”

”Mikä se on?” Dawson kysyi happamana.

”Darlenen vaatteista saatiin näyte Wessonin siemennesteestä. Sillä pyrittiin tietysti keräämään syyttäjälle todistusaineistoa Willardia, petettyä aviomiestä, vastaan.”

”Selvä.”

”Ja Savannahin V. A. on tuttuni FBI:stä, entinen newyorkilainen, kova baseball-fani nimeltä Cecil Knutz.”

”Vee aa?”

”Vastaava agentti. Savannahin paikallistoimiston ykkösmies.”

”Selvä.”

”Joka tapauksessa, Knutz näki DNA-raportin. Wessonin DNA:lle löytyi osuma.”

”Hänen tietonsako olivat jo järjestelmässä?”

”Niin. Olivat itse asiassa olleet jo jonkin aikaa.”

Headly piti tauon ja siemaisi lasistaan. Dawson tajusi, että kummisetä pyrki pitämään yllä jännitystä, ja sanoi: ”Maltan tuskin odottaa.”

JYMYJUTTUA METSÄSTÄVÄ TOIMITTAJA KOHTAA KIPINÖIVÄÄ INTOHIMOA JA TOTUUDEN, JOKA UHKAA VIEDÄ HÄNELTÄ KAIKEN.

Tähtitoimittaja Dawson Scott yrittää saada elämän syrjästä kiinni vietettyään yhdeksän pitkää kuu-kautta Afganistanissa. Soitto entiseltä FBI:n agen-tilta muuttaa kaiken. Dawson lähtee Savannahiin seuraamaan erikoista oikeudenkäyntiä, joka käsit-telee sodassa traumatisoituneen Jeremy Wessonin murhaa. Koska kyse on FBI:n jahtaamien terroris-tien pojasta, juttu voi hyvinkin olla Dawsonin uran jättipotti. Pakkaa kuitenkin sekoittaa Wessonin viehättävä ex-vaimo. Ennen pitkää myös mennei-syyden kipeät kaiut vaativat osansa.

”Jännitystä, romantiikkaa ja kihelmöivää kiihkoa yhdistelevä Kuoleman kaiku on sekä henkeäsalpaava että sydäntäsärkevä. Tätä kirjaa et unohda.”

- Freshfiction.com -

9 789520 403423

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0342-3